

Протягом двох останніх років учні та вчителі школи вчителі-пенсіонери під керівництвом Подолянко Лідії Іванівни працювали над реалізацією проекту

«Перші ластівки»,

метою якого було встановити долі випускників першого випуску 10 класу, перших учнів, які отримали повну середню освіту у стінах Чевельчанської середньої школи.

Результати роботи висвітлені у цій збірці, яка так і називається «Перші ластівки»

Просимо всіх, хто може щось доповнити до зібраних даних чи дещо уточнити, повідомити в школу.

Рада кімнати-музею історії школи

Перші ластівки

У 1959 році зі стін школи вийшли перші учні, які здобули середню освіту у своєму селі, у рідній школі. Клас був набраний один з трьох сьомих класів. Крім вчорашніх учнів здобути середню освіту побажали юнаки і дівчата, які закінчили семирічку рік-два тому, але через скрутні матеріальні умови не змогли піти навчатися далі у Круподеренську чи Денисівську школи. Таким чином, у класі зібралися учні від 1939 до 1943 року народження. За спогадами Марії Данилівни Тарасенко(Новаченко), яка навчалася у одному з сьомих класів, багато кому хотілося вчитися у середній школі,

але не дозволяли нестатки, у батьків, які працювали у колгоспах за трудовні, не було змоги забезпечити дітей всім необхідним для продовження навчання.

У початкових класах ці учні навчалися не тільки у Чевельчанській семирічній школі, а й у початкових – Климівській, Рожківській, Сазонівській. На сьогодні всі початкові школи вже припинили свою діяльність. До цього часу перші випускники з любов'ю і повагою згадують своїх перших вчителів: Рибку Лїду Кузьмівну (Чевельча), Слинко Надію Миколаївну (Рожки), Бондаренко Марію Семенівну (Сазонівка), Закорецьку Настю Макарівну (Климівка).

У старшій школі дорогами науки перших випускників вів педагогічний колектив під керівництвом Рибки Бориса Кузьмовича (з 01.09 1957 року до 03.02.1959 року), та Біліченка Григорія Івановича (з 04.02.1959 року до 26.08. 1959 року). За освітою і покликанням обидва директори були учителями математики і Вчителями з великої літери. Борис Кузьмович у своїй книзі спогадів «І оживає в пам'яті минуле», яка була написана у 2010 році, згадує (через 50 років!), як починав викладати математику у цьому класі, з першого уроку впроваджуючи методичні прийоми, які застосовував у старших класах Оржицької школи: високий темп уроку, організація індивідуальної

роботи над задачами підвищеного рівня складності із збірників конкурсних задач, активізація роботи кожного учня. Дуже швидко учні, які прагнули до знань, звикли до такої роботи, і «з'явилися у класі сильні математики: Дудка Микола, Седік Олександр, Жайворінок Лідія, Дмитренко Галина, Труш Михайло, Недайвода Люба, Минка Марія, Рожко Надія» (ст.69, книга «І оживає в пам'яті минуле»). Григорій Іванович Біліченко проживав у Старому Іржавці, через сімейні обставини змінити місце проживання не міг, але місію свою у нашій школі виконав сповна: завершив математичну освіту випускників, і за його керівництва зі стін школи вийшли перші учні, що отримали повну середню освіту. Класним керівником у цьому класі був учитель німецької мови Зіненко Костянтин Давидович родом зі Старого Іржавця. Після війни він служив у групі радянських військ у Німеччині перекладачем, здобув вищу педагогічну освіту і після демобілізації працював учителем іноземної мови у школах району. Коли у районі відкрили цукровий завод і середню школу у селищі Новооржицьке, його призначили там директором. На жаль, Костянтина Давидовича, як і всіх наставників першого випуску вже немає, але у Новооржицькій середній школі його згадують, як вмілого організатора учительського і учнівського

колективів, учителя учителів, відмінного спеціаліста, друга і радника.

Рибка Борис Кузьмович, перший директор середньої школи

Біліченко Григорій Іванович, директор школи, за керівництва якого школою з її стін вийшов перший клас

учнів, що отримали повну середню освіту, та Костянтин Давидович Зіненко, класний керівник.

З класом працювали учителі-предметники: Попов Олександр Максимович викладав українську мову і літературу, Бігун Рада Іванівна – трудове навчання у дівчат, Ворона Тихін Дмитрович - фізику і креслення, Царинна Надія Іванівна – історію і конституцію, Шматко Ніна Петрівна – російську мову і літературу, Царинний Григорій Максимович – хімію і біологію, Рябуха Пилип Антонович – музику і гурткову роботу з музики та співів, Царинний Дмитро Григорович – фізкультуру.

За спогадами випускника школи №1 Бурлаки Івана Федоровича (під таким номером він записаний у книзі видачі атестатів про повну середню освіту) саме їхній клас приймав найактивнішу участь у закладенні фундаменту нового приміщення школи. На той час вони були найстарші в школі і працювали практично нарівні з дорослими: вчителями, технічними працівниками. Час був важкий, будівельних матеріалів не вистачало, тому для фундаменту нового приміщення вирішено було взяти уламки цегли з руїн школи, яка була підірвана німцями у 1943 році при відході з села. З того часу пройшло 14 років, тому цю цеглу викопувати, вибивати

6

було дуже важко. Були на руках мозолі, боліли від втоми ноги і спини, та молодечий запал і розуміння важливості своєї роботи допомагали долати все. У жовтні 1957 року фундамент під школу було залито. Взимку роботи припинилися, Весною можна було починати зводити стіни, але не було цегли. Коли всі можливості просто купити її були вичерпані, Борис Кузьмович знаходить таки вихід з ситуації. Ось як згадує він про це у своїй книзі: «Весною їду в Оржицю. Там на окраїні був цегельний завод, траншейний. Директор – мій хороший знайомий Ткаченко, прораб – моя учениця по Оржицькій школі Люба Таран. Я їм сказав, що приїхав закупити цеглу. Не погоджуються, мотивують тим, що у них план і дуже контролюється його виконання. Тоді директор запропонував випалювати цеглу своїми силами, а за це на школу продадуть 50% від випаленого». Щодня треба було відправляти на завод 20 осіб. Спроба долучити до роботи на заводі колгоспників закінчилася невдачею, влітку у колгоспі кожна пара рук на рахунку, тому, заручившись підтримкою батьківського комітету, залучили старшокласників, і дівчат, і хлопців. Дмитренко(Бардик) Ганна Миколаївна, одна з тих, хто в далекому 1958 році працював на цегельному заводі, пригадує, як важко було витягати цеглу з траншеї, як горіли рукавиці, допікала спека. А Іван Федорович

Бурлака говорить, що особливо важко було у нічні зміни, треба було слідкувати, щоб вогонь у траншеї не погас, а сон підкрадався непомітно. Весь липень і серпень на завод возила колгоспна машина, разом з учнями їздили і учителі-чоловіки та директор школи. Борис Кузьмович організував гаряче харчування. У кінці серпня зароблену цеглу перевезли в село, у вересні - жовтні звели стіни. У майстрів, які клали стіни (це були батько і син Магирки з Оржиці), підручними були вчителі, техпрацівники і, звичайно ж, старшокласники. Вже згадуваний І.Ф.Бурлака говорить, що щоразу, коли буває у селі і проїжджає повз школу, то завжди з гордістю згадує, що тут є частка його праці, праці його однокласників.

*Школа, будівництво якої починали перші випускники
середньої школи*

Участь у будівництві нової школи - не єдина трудова звитяга старшокласників тих років. У школі працювала виробнича бригада, основне завдання якої було вирощення кукурудзи. У ті роки цій культурі надавали великого значення, по всій країні лунали імена знатних кукурудзководів Євгенії Долинюк, Ганни Ладані, і членам виробничої бригади хотілося на своїй ділянці вирощувати врожаї не менші, ніж у них. Тому взимку вони вивозили органічні добрива на поля, влітку, отримавши кожен свою ділянку, два-три рази прополювали її, восени вручну збирали урожай та звозили на колгоспний тік. Зароблені гроші йшли на

рахунок школи, частину з них витратили для придбання родіоли, музичних інструментів. Традиція організації шкільних виробничих бригад кукурудзоводів збереглася і надалі. Старт їх роботи у нашій школі був настільки вдалим, що у 1963 році виробнича бригада Чевельчанської школи була занесена до Золотої книги кукурудзоводів Полтавщини.

У лютому-березні кожен школяр вдома вирощував зелену масу: пророщували у вологому середовищі зерна пшениці чи ячменю і здавали вирощене на колгоспну птахоферму для вітамінізації кормів для маленьких курчат.

Разом з атестатом про повну середню освіту всі хлопці-випускники отримали свідоцтво про те, що на базі колгоспу «Зоря комунізму» закінчили курс виробничого навчання по спеціальності тракторна справа і отримали кваліфікацію «тракторист».

Якщо сучасний школяр прочитає ці рядки, то, мабуть, спитає: «А коли ж вони тоді вчилися?» На все вистачало часу у завзятих і до праці, і до науки юнаків і дівчат. Всі учні вчилися старанно, наполегливо. Троє з них, а саме Дудка Микола Андрійович, Дмитренко Ганна Миколаївна та Жайворінок Лідія Тимофіївна за відмінні успіхи у навчанні були нагороджені золотими

медалями, 9 осіб отримали атестати, де красувалися тільки четвірки і п'ятірки.

Після закінчення школи дев'ять випускників отримали вищу освіту, семеро закінчили педагогічні вузи чи училища, двоє пов'язали своє життя з військовою службою, п'ятеро обрали робітничі професії, ще п'ятеро працювали у сільському господарстві. Професійний вибір двох випускників невідомий, але пошук триває.

Настав час ближче познайомитися з героями цієї розповіді. Про когось ми зібрали чимало відомостей, про когось нам стали відомі лише окремі епізоди з біографії, але, надіємося, що з часом вони будуть поповнюватися новими фактами.

Бурлака Іван Федорович після закінчення школи пішов на курси шоферів у місто Гребінка, успішно закінчив їх і прийшов працювати шофером у місцевий колгосп. Влітку його батько, знаний у районі комбайнер Бурлака Федір Микитович, один з перших комбайнерів у колгоспі, був відкомандирований на збирання урожаю на ціліні. Він взяв з собою і сина. Незабутні враження залишилися у юнака від того цілинного літа: поля пшениці без кінця і краю, практично цілодобова битва за урожай, усвідомлення своєї причетності до справи державної ваги. До речі, сам Федір Микитович був на збиранні цілинного урожаю одинадцять разів. Восени

Іван Федорович був призваний у армію. Служив у Грузії, був шофером. Після повернення знову працював у своєму селі, одружився з молодим зоотехніком Ольгою Марківною, а потім виїхав на постійне проживання в райцентр. Там 18 років пропрацював механіком у комунгоспі. У сім'ї вирости син Юра та донька Іра. Працюють у Чорнобильській зоні, є надійною опорою батькові, адже кілька років тому пішла в засвіти його дружина і їхня мама. Проживає Іван Федорович з внучкою.

Дмитренко Анатолій Олексійович після закінчення школи вступив до Саратовського військового училища. Його спеціальність була пов'язана з хімічними військами. Одружився на односельчанці Недайводі Галі. Служив у Білорусії, вийшов на пенсію у званні підполковника. Зараз проживає у Білорусії.

Дмитренко Іван Стефанович, син фронтовика, після закінчення строкової служби залишився в армії, вирішивши присвятити своє життя справі захисту Вітчизни. Здобув вищу освіту, час від часу односельці, зустрічаючи його при нечастих гостинах у батьків, бачили на його погонах нові зірочки. На пенсію вийшов у званні підполковника. Останнє його місце служби було у Москві, там Іван Стефанович і проживає після виходу на пенсію.

Бурлака Іван Федорович, Дмитренко Анатолій
Олексійович, Дмитренко Іван Стефанович

Дмитренко (Бардик) Ганна Миколаївна значиться у книзі обліку видачі золотих медалей під номером 1. Для неї шкільні роки, хоч і сповнені напруженою працею і на колгоспних полях, і на будівництві школи, і за шкільною партою, і вдома – один з найщасливіших періодів у житті. Щедро обдарована від природи та від тата з мамою розумовими здібностями та лідерськими якостями, чудовим голосом та відчуттям ритму, старанна і наполеглива, відповідальна і ініціативна, дівчина завжди була серед перших і у навчанні, і у громадській роботі. У молодших класах була головою ради дружини, у старших – комсомольською активісткою, активною учасницею художньої самодіяльності. Про чудовий дует Галі Дмитренко та Люби Недайводи говорить В.Г.Бурлака у своїй книзі «Славетна Чевельча». А сама Галина Миколаївна згадує,

як виконували вони і сольні номери, і співали у шкільному хорі під керівництвом Рябухи Пилипа Антоновича на сільській і районній сценах. Піонервожата Козоріз Ганна Миколаївна розучувала танці, допомагала зі сценічними костюмами. Особливо запам'ятався Ганні Миколаївні виступ у клубі села Рожки напередодні Шевченківських днів. Учитель української мови і літератури Олександр Максимович Попов розповів присутнім у переповненій залі клубу про життя і творчість Тараса Григоровича, а подруги Галя Дмитренко та Люба Недайвода декламували «Катерину». З вдячністю проводжали рожківці юних майстрів художнього слова, які прийшли до них з Чевельчі пішки. А ще врізався їй у пам'ять відкритий урок з української мови у сьомому класі, коли дівчина від хвилювання відповіла неправильно і, як їй тоді здавалося, підвела свою любиму вчительку Чухно Ганну Павлівну. Дуже переживала з цього приводу, а українській мові приділяла ще більше часу і старання.

Закінчивши школу, Галя вступила до Київського інституту іноземних мов. Практику проходила в Яблунівській середній школі, а призначення отримала у Круподеренську середню школу, де і працювала учителем німецької мови від першого робочого дня до виходу на пенсію. Про її професійний рівень говорить той факт, що за роки праці вона стала відмінником

народної освіти, отримала звання «Учитель-методист», неодноразово відзначалася грамотами різного рівня. Її чоловік Іван Макарович був знаним у районі і поза його межами лікарем. Разом вони виростили і виховали сина і дочку. Син зараз працює вчителем у Круподеренській школі, дочка була лікарем.

Дудка Микола Андрійович виріс у багатодітній сім'ї, де всі діти мали здібності до математики. Він закінчив школу із золотою медаллю, вступив на фізико-математичний факультет Полтавського державного педагогічного інституту ім. В.Г. Короленка, а після його закінчення кілька років працював учителем математики та фізики у рідній школі. Потім він влаштувався викладачем на кафедрі математичного аналізу в інституті, який закінчив, одружився, мав двох доньок, одна з яких сьогодні працює викладачем математики в одному з вузів Києва. Пізніше перейшов викладачем математики у Полтавський інженерно-будівельний інститут (тепер це Полтавський національний технічний університет ім. Юрія Кондратюка), а по сумісництву працював в університеті економіки та торгівлі. Останнє місце роботи – вище військово училище зв'язку. Трагічно загинув кілька років тому.

Жайворінок (Мороз) Лідія Тимофіївна – третій золотий медаліст з першого випуску. Одна з

найсильніших учениць класу, відповідальна і принципова, Ліда користувалася беззаперечним авторитетом серед всіх учнів школи. Як голова учнівського комітету, постійно разом з членами комітету дбала про порядок у школі, організацію учнівського дозвілля: щосуботи для старшокласників проводилися тематичні вечори та вечори відпочинку. На засіданнях учкому для неординарних учнів дівчина вміла знайти такі слова, що спонукали їх до старанності та прагнення виправити свої недоліки. Джокло Ганна Олексіївна була п'ятикласницею, коли вперше почула, як старшокласниця Жайворінок Ліда на шкільному концерті читала вірші. Та декламація була настільки досконалою, голос виконавиці так западав у серце, що Ганна Олексіївна і сьогодні може продекламувати уривки з окремих віршів, що чула у виконанні Ліди. Після закінчення школи вступила на фізико-математичний факультет Черкаського педінституту, по закінченні отримала диплом з відзнакою. За направленням працювала у Красноградському районі Харківської області учителем математики, а потім разом з сім'єю переїхала до Шишак Полтавської області. Спочатку працювала у школі, а потім в апараті відділу освіти. Мала сина Володимира і доньку Ірину. Зараз донька живе у Шишаках і працює вихователем у дитячому садку, а син працював юристом, зараз на

заслуженому відпочинку, займається бджільництвом. Само Лідія Тимофіївна померла через невиліковну хворобу кілька років тому.

Перші медалісти школи: Дмитренко Ганна Миколаївна, Дудка Микола Андрійович, Жайворінок Лідія Тимофіївна

Зінник Василь Данилович – закінчив школу з атестатом, де з усіх предметів були тільки четвірки та п'ятірки, а от з предмета «Конституція» була небажана трійка. Після служби в армії поїхав до родичів у Крим. Там під Феодосією у селищі Приморське розбудовувався військовий кораблебудівний завод. Василь пішов туди працювати робітником, а згодом закінчив вечірній технікум при заводі, був майстром. Дружина працювала стоматологом у поліклініці при заводі. Подружжя виростило дочку. Вже пройшло більше десяти років, як Василь Данилович помер.

Зінник Микола Олексійович залишав своє рідне село тільки тоді, коли служив у армії. Після школи він отримав професію тракториста, пізніше, пройшовши відповідні курси, сів за штурвал комбайна. Відтоді працював на рідних полях, збираючи урожай, своєю звитяжною працею подаючи приклад всім, хто працював поруч. За самовіддану працю неодноразово нагороджувався грамотами різного рівня, грошовими преміями, його портрет був на колгоспній і районній Дошці пошани. Разом з дружиною виростили сина і дочку. Син Олексій, як і батько, працював механізатором, як і батько, має хист до малювання. Дочка Ліна закінчила Гадяцьке культосвітнє училище і працює художнім керівником хору-ланки ім. Героя соціалістичної праці Ади Дмитрівни Юрченко, часто виступає на культосвітніх заходах у селі і в районі, як солістка. На жаль, не доживши навіть до пенсійного віку, Микола Олексійович помер.

Кривицький Іван Дмитрович –у школі закінчив курс виробничого навчання на базі місцевого колгоспу по спеціальності «Тракторна справа» і отримав професію тракториста. Після служби в армії 2 роки працював у колгоспі трактористом, а потім поїхав у Київ, здобув там нову кваліфікацію – водій тролейбуса. Працював до виходу на пенсію на цій посаді, останнім часом водив

тролейбус по маршруту №18 на Березняках. Був одружений, мав два сини. Помер.

*Зінник Василь Данилович, Зінник Микола Олексійович,
Кривицький Микола Дмитрович*

Ковбик Леонід Юхимович(1939 р.н.) - закінчив семирічку тоді, коли середньої школи у Чевельчі ще не було. Він два роки працював на фермі, а після відкриття середньої школи вирішив продовжити навчання і отримати повну середню освіту. Після служби в армії отримав професію зоотехніка, і його професійна діяльність до виходу на пенсію була пов'язана з тваринництвом: працював у різні часи завідуючим тваринницькою фермою, зоотехніком у Київській області.. Проживає зараз з дружиною в Яготині Київської області. Мав два сини, один з них трагічно загинув.

Куцовол(Канівець) Ганна Микитівна - вийшла заміж у село Вороненці нашого району, там же проживає і зараз. Працювала дояркою у місцевому колгоспі, зараз перебуває на заслуженому відпочинку.

Мороз (Чигрин) Марія Євламніївна – закінчила школу з атестатом, де були тільки четвірки і п'ятірки. Поїхала до сестри у місто Жданов (зараз Маріуполь), хотіла там вступити в технікум, але після чистого сезонівського повітря, зелених садків все у цьому місті здалося дівчині задимленим і тьмяним, тому вже через два тижні повернулася додому і пішла працювати на колгоспну ферму. Було нелегко, та завжди чула теплі слова підтримки від колишнього директора школи, на той час вже голови колгоспу Бориса Кузьмовича, який пам'ятав її старанною і відповідальною ученицею. Незабаром вийшла заміж у х. Чигринів, працювала продавцем у місцевому магазині. Неочікувано чоловіка забрали в армію, три року Марія чекала його, живучи з свекрами. У молодій сім'ї народилося двоє синів – Володя і Саша. Згодом сім'я переїхала на постійне місце проживання у той же Маріуполь. Марія два роки працювала в торгівлі, а потім, закінчивши курси, працювала черговою, потім старшою черговою стрілочного поста на залізниці. Гордиться тим, що на такій відповідальній роботі за 25 років не допустила жодної аварійної ситуації, що трудова книжка повна подяк за

20

старанну працю, що в сімейному архіві є ціла папка грамот за відповідальне відношення до роботи. З ностальгією згадує шкільні роки, екскурсію до Києва після закінчення дев'ятого класу, волейбольну команду, з якою виступала на районних змаганнях і, звичайно ж, незабутній випускний вечір.

*Куцовой Ганна Микитівна, Ковбик Леонід Юхимович,
Мороз Марія Євламніївна*

Микитенко Микола Андрійович – шкільний активіст, неперевершений виконавець гумористичних творів, беззаперечний авторитет у всіх питаннях серед усіх школярів. Микола Миколайович Куцовой, який мешкав поряд з ним, згадує, що Микола постійно щось конструював, найчастіше саморобні електроприлади. Школу закінчив з чотирма четвірками в атестаті, з решти предметів були п'ятірки. Закінчив Полтавський

сільськогосподарський інститут, одружився з вчителькою молодших класів Моторною Галиною Василівною, яка на той час працювала у Кандибівській школі. Деякий час працював головним електриком у місцевому колгоспі, а після смерті матері виїхав з сім'єю у Машівку. Там до виходу на пенсію працював головним інженером у ПЕСі. Має дві дочки.

Недайвола (Зінник) Любов Іванівна – була здібною і старанною ученицею, тому закінчила школу з відмінними і добрими оцінками (п'ять четвірок, решта п'ятірки). У школі була піонерською і комсомольською активісткою, гарно співала, танцювала, декламувала. Була солісткою шкільного хору, виконувала сольні номери, співала дуетом з Галею Дмитренко. Хоч і отримала Люба у школі глибокі і міцні знання з усіх предметів, та вступати до вузу через скрутне матеріальне становище сім'ї не було змоги. Пішла працювати на ферму. Згодом вийшла заміж і разом з чоловіком виїхали до Кишинева, де тоді проживав його батько. Згодом забрала туди і своїх батьків, доглянула їх на схилі літ. Мають сина і дочку, на даний час проживають у Ставропольському краї.

Пісня Дмитро Іванович (1939 р.н.) – після закінчення семирічки пішов працювати на колгоспну пилораму, а потім, коли почався набір учнів до старшої школи,

вирішив здобути повну середню освіту. Разом з тим закінчив курс виробничого навчання на базі місцевого колгоспу по спеціальності тракторна справа і отримав кваліфікацію тракториста. Пізніше навчався у педучилищі, де отримав диплом учителя трудового навчання. Одружився, має сина і доньку. Дружина теж учитель за спеціальністю. Обоє працювали у Красенівській середній школі Черкаської області, зараз перебувають на заслуженому відпочинку і проживають у дочки в м. Черкаси

*Микитенко Микола Андрійович, Недайвода Любов
Іванівна, Пісня Дмитро Іванович*

Рожко(Демяненко) Анастасія (Надія) Павлівна – закінчила школу з відмінними та добрими оцінками. Після закінчення школи три роки працювала на фермі дояркою, потім закінчила Харківський машинобудівний технікум і працювала на Лубенському заводі

«Комунар». Має дочку, яка отримала педагогічну освіту і зараз працює вчителькою у селі Калайдинці Лубенського району. Родом Надія з хутора Рожки, і коли хутір припинив своє існування, її батьки переїхали в Орач, і дочка доглянула їх на схилі літ. Проживає в м. Лубни

Риженко Ганна Іванівна – після закінчення школи рік працювала на тваринницькій фермі, а потім переїхала на постійне місце проживання у місто Кадіївка Луганської області. Протягом всієї трудової діяльності працювала на одному місці – нянею у дитсадку. Мала два сини, один з них і зараз проживає у Кадіївці, другий – за кордоном. Померла у 2000 році.

Ручиця Ольга Макарівна – після закінчення школи вступила до Лохвицького педучилища і отримала спеціальність учителя початкових класів. За направленням поїхала працювати в м.Маріуполь, там одружилася і разом з чоловіком виїхали на цілину. Через деякий час забрала до себе маму, якій уже важко було жити самій. Там живе і по цей час.

*Рожко Анастасія Павлівна, Риженко Ганна Іванівна.,
Ручиця Ольга Макарівна.*

Слинько Ганна Андріївна – отримала атестат про середню освіту, в якому були тільки п'ятірки та четвірки. Закінчила Полтавський педінститут, за направленням працювала учителем у селі Тарасенково нашого району, а потім виїхала до м. Лубни. Спочатку працювала в школі, а потім на заводі «Хімфарм». Померла.

Слинько Іван Федосійович – був родом із Зарога, під час навчання жив у своїх родичів у Климівці. У школі дуже любив математику і, за свідченнями рідних, проніс цю любов через усе життя. Після закінчення школи пішов на курси шоферів у м.Хорол, отримав професію шофера. На армійській службі перебував у групі радянських військ у Німеччині, демобілізувався у грудні 1963 року. Після демобілізації деякий час працював

шофером у дорожньому відділі, потім теж шофером у сільгосптехніці. Через стан здоров'я перейшов працювати на посаду обліковця у тракторну бригаду місцевого колгоспу. У 1968 році одружився, разом з дружиною виростили і виховали дочку, яка зараз працює вчителькою у Зарізькій школі. Помер у грудні 2007 року.

Седік Олександр Васильович – мав у атестаті зрілості лише відмінні та добрі оцінки. По закінченню школи був призваний у армію. Після демобілізації отримав вищу освіту, закінчивши за направленням колгоспу «Маяк» Полтавський інженерно-будівельний інститут. Отримав професію інженера-будівельника. Одружився з вчителькою математики Кандибівської восьмирічної школи, яка була родом з Полтави. Деякий час працював у колгоспі «Маяк» інженером-будівельником, а потім сім'я виїхала у Полтаву. Олександр Васильович працював проектантом в обласному управлінні по будівництву. Після Чорнобильської катастрофи виконував проекти для розбудови сіл, куди були переселені люди з Чорнобильської зони. Помер 6 років тому. Дочки Ніна і Таня пішли професійними дорогами батьків: Ніна – вчителька математики, Таня – інженер-будівельник.

*Слинько Ганна Андріївна, Слинько Іван Федосійович,
Седік Олександр Васильович*

Срібний Володимир Васильович - був музикально обдарованою людиною, і тому, коли постало питання про організацію духового оркестру при майбутньому будинку культури, вирішено було послати на навчання по спеціальності «Керівник духового оркестру» до Гадяцького культосвітнього училища саме Володимира Васильовича. Він успішно закінчив навчання, і духовий оркестр під його керівництвом у 1963 році виконав святковий марш на честь відкриття Будинку культури. Володимир Васильович працював на цій посаді близько 6 років, створивши чудовий духовий оркестр, який успішно виступав на всіх святах не тільки на сільській, а й на районній сценах. Потім він познайомився з дівчиною з Усурійська, яка приїхала у село до родичів, одружився з нею і поїхав у далекий край. Працював водієм таксі, мабуть, скучав за малою батьківщиною, бо

коли випадково дізнався, що в Усурійську служить Ревенко Іван Васильович з Чевельчі, то знайшов його, неодноразово запрошував у гості. Помер понад 10 років тому.

Труш Михайло Григорович – за спогадами однокласників був обдарованою і здібною людиною, гарно вчився(в атестаті тільки відмінні та добрі оцінки), дуже гарно малював, гарно співав, особливо українські народні пісні. Дмитренко Ганна Миколаївна згадує, як Михайло співав: Реве вітер вельми в полі, реве, ліс ламає Плаче бідний козаченько, бо долі не має. Під час його співу зал завмирав, а потім вибухав оплесками.

Про дальшу долю Михайла Григоровича не вдалося дізнатися, так як вся його сім'я виїхала з Сазонівки, ні родичів, ні знайомих відшукати не вдалося.

Срібний Володимир Васильович, Труш Михайло Григорович

УР

СР

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ

СВІДОЦТВО

Видано це свідоцтво гр. Андрію Миколайу
(ПІСЬМЯ, ІМ'Я ТА ПОБІСІКА)
Григоровичу, що народився 12 листопада 1940 року,
(ДЕНЬ І МІСЯЦЬ)
 в тому, що вн навчаючись у VIII—X класах Черкаський
(ІМЕНА НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ)
 середньої школи № Організатор
(ІМЕНА)
района Чашинського області закінчив курс
(ІМЕНА)
 виробничого навчання на базі калошицької фабрики
(ІМЕНА НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ)
с. Чашині по спеціальності тракторного курсу
(ІМЕНА НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ)
 Постановою кваліфікаційної комісії від 15 травня 1947 року
 гр. Андрія М. Г. присвоєна кваліфікація
тракториста.

Директор школи М. Г.Голова кваліфікаційної комісії В. Г.Члени комісії Г. Г.18. листопада 1947 року

Друк. НДПІ, Формат 41. Зам. 129—101/1011

Такі свідоцтва отримали всі хлопці випуску

Черниш Лідія Степанівна (1939 р.н.) – після закінчення семирічки два роки працювала, а після відкриття середньої школи у Чевельчі продовжила навчання для того, щоб здобути повну середню освіту. У школі була здібною і старанною ученицею, тому в її атестаті з усіх предметів тільки «4» і «5». Вступила на навчання до Полтавського сільськогосподарського інституту, але скоро відчула, що це не її покликання. Наступного року вступила до Лохвицького педагогічного училища і отримала кваліфікацію учителя початкових класів. По закінченні навчання одержала, як і багато хто з тодішніх випускників різних навчальних закладів, направлення на цілину. Там зустріла земляка, одружилася з ним, народила сина Юрія. Повернувшись додому у Сазонівку, працювала у Савинській восьмирічній школі учителем початкових класів, долаючи щодня пішки туди і назад понад 20км. Народила дочку Валю. Потім довгий час була завідуючою і вчителем початкових класів у Сазонівській початковій школі, а після припинення її діяльності до виходу на пенсію два роки була вихователем ГПД у Кандибівській восьмирічній школі. Померла.

Шаповаленко Володимир Іванович – родом з Рожків, а так як хутора цього на сьогодні немає, практично ніхто не знає про дальшу долю цього випускника. Як вдалося дізнатися Жайворінку Миколі

Тимофійовичу, теж колишньому жителю Рожків, колись учителю Рожківської початкової школи, Володимир Іванович служив у армії в Німеччині, потім жив у Кременчуці і працював на заводі «КРАЗ».

Черниш Лідія Степанівна, Шаповаленко Володимир Іванович

28 червня 1980 року, через 21 рік після закінчення школи, випускники, що першими отримали середню освіту у стінах Чевельчанської середньої школи, вирішили зустрітися . На зустріч змогло прибути лише сім колишніх учнів. Серед них Бурлака Іван Федорович,

Куцовол Ганна Микитівна, Рожко Анастасія Павлівна, Пісня Дмитро Іванович, Ковбик Леонід Юхимович, Жайворінок Лідія Тимофіївна.

На зустріч вони запросили своїх учителів, не тільки тих, що викладали у випускних класах, а й предметників, які викладали у 5-7 класах. Стоїть крайній зліва – Рябуха Пилип Антонович, стоять крайні справа – Сабадаш Ганна Олександрівна і Бондаренко Василь Маркович. Сидять зліва направо: Садко Євдокія Василівна, Попов Олександр Максимович, Рибка Лідія Кузьмівна (перша вчителька чевельчан), Рибка Ніна Павлівна, Зіненко Костянтин Давидович (класний керівник), Рибка Борис Кузьмович (директор школи), Чухно Ганна Павлівна, Тарасенко Євгенія Михайлівна, Ворона Тихон Дмитрович. Зустріч була дуже теплою, але, на жаль, єдиною. На урочистій частині від імені випускників з першого випуску Жайворінок Лідія Тимофіївна щиро дякувала своїм наставникам за шкільні і життєві уроки,

У 2019 році пройде рівно 60 років з того часу, коли зі стін школи вийшли у світ її перші випускники, що

отримали повну середню освіту. Доля розкидала їх по різних куточках, на сьогодні жоден з учнів першого випуску ні в Чевельчі, ні в Сазонівці не проживає. За даними, які нам вдалося зібрати, всі вони достойно закінчили свою трудову діяльність, і, надіємося, що на все життя зберегли теплі спогади про шкільні роки.

Щира вдячність всім, хто допомагав зібрати відомості для цієї розповіді: Колишнім випускникам Бурлаці Івану Федоровичу, Дмитренко Ганні Миколаївні, Рожко Анастасії Павлівні і Мороз Марії Євлампіївні, їх однокласниці по семирічці Тарасенко Марії Данилівні, учительці Ревенко Олені Олексіївні, учителям-пенсіонерам: Пономаренко Ніні Свиридонівні, Ревенку Івану Васильовичу, Бондаренку Олександрю Дмитровичу, Жайворінку Миколі Тимофійовичу, просто небайдужим людям: Хилюку Григорію Івановичу, Куцоволу Миколі Миколайовичу, Коршун Катерині Іванівні, Ревенко Ніні Петрівні, Джокло Ганні Олексіївні.